

MATTHEÛS

27:15-26

Pilatus zwicht voor de menigte en levert de onschuldige Jezus over om gekruisigd te worden.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/27-15-26

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Barabbas tegenover Jezus bij Pilatus	4 min	3
2	De menigte keert zich tegen Jezus	7 min	5
3	Pilatus twijfelt en wordt gewaarschuwd	4 min	8
4	De dreiging van Caesar en trouw aan Christus	5 min	10
5	Handen wassen en schuld aan Jezus' bloed	3 min	13
	Om verder te lezen		14

1

Barabbas tegenover Jezus bij Pilatus

We gaan verder met onze studie van het Evangelie naar Mattheüs, hoofdstuk 27, te beginnen bij vers 15. We bevinden ons midden in het gedeelte dat vertelt dat Jezus gearresteerd is en terechtstaat voor Pontius Pilatus.

In vers 15 staat:

Nu had de stadhouder de gewoonte, op het feest voor de menigte een gevangene los te laten, wie zij ook maar wilden.

MATTHEÛS 27:15

We weten niets over deze Barabbas, behalve wat er hier in de Evangeliën over hem wordt verteld. We kennen wel de betekenis van zijn naam. Dat is een interessante betekenis als je bedenkt dat hij in ruil voor Jezus werd gegeven, want Barabbas is afgeleid van twee Aramese woorden. Het betekent ‘zoon van een vader’ of ‘zoon van de vader’. Of dat de echte naam van de man was, een bijnaam, een familienaam of wat dan ook, weten we niet. Maar hier staat Jezus, Die de Zoon van de Vader in de hemel is, als het ware te koop. Hij kan worden ingeruild voor de zoon van een andere vader.

Deze vader, de vader van Barabbas, had zijn zoon niet erg goed opgevoed, want zijn zoon was een rover, een dief en iemand die tegen Rome in opstand was gekomen. Hij was zelfs samen met andere opstandelingen gearresteerd. Dat wordt ons hier niet verteld, maar wel in de andere Evangeliën. Barabbas werd dus niet alleen gearresteerd. Hij maakte deel uit van een bende die waarschijnlijk had geprobeerd de Romeinse heerschappij omver te werpen. Misschien had hij Romeinse wachters aangevallen, maar er staat ook dat hij een rover was. Hij was dus gewoon in alle opzichten een slechte kerel. Hij was niet alleen een patriot die betrokken was bij een opstand tegen het onderdrukkende Rome. Hij was ook een misdadiger die dingen van mensen stal. Deze man was dus door en door slecht.

Er staat dat Pilatus de gewoonte had om tijdens het feest één gevangene vrij te laten, kennelijk om de Joden gunstig te stemmen. Daarom stelde hij Jezus voor als iemand die hij kon vrijlaten, en ook Barabbas. Het is niet helemaal duidelijk wat hij precies hoopte dat hier zou gebeuren. Hoopte hij dat ze om Barabbas zouden vragen? Het lijkt niet waarschijnlijk dat Pilatus Barabbas wilde vrijlaten. Het lijkt wel waarschijnlijk dat hij Christus wilde vrijlaten. We weten zelfs dat hij besloten had Hem te laten gaan.

Volgens Handelingen hoofdstuk 2 predikt Petrus tot de Joden en zegt hij:

U leverde Jezus over en verloochende Hem tegenover Pilatus, hoewel die besloten had Hem vrij te laten.

HANDELINGEN 3:13

Er staat dat Pilatus wist dat de Joden Jezus uit afgunst aan hem hadden overgeleverd. Iedereen die een vijand van de Joden was, was wat Pilatus betreft een vriend van hem. Het feit dat de Joodse overpriesters Jezus niet mochten, heeft er waarschijnlijk in hoge mate toe bijgedragen dat Pilatus Jezus sympathiek vond, eenvoudigweg omdat Pilatus de Joodse leiders niet mocht. Hij kon zien dat ze jaloers waren op Jezus. Pilatus kon zien dat Jezus eigenlijk geen misdaden had begaan. Hij had eigenlijk niets verkeerd gedaan. De enige reden waarom de Joden Hem bij Pilatus hadden gebracht, was afgunst.

De Joden oefenden behoorlijk zware druk uit op Pilatus om Jezus te kruisigen en Hem te veroordelen, maar daar was vroeg in de ochtend ook een menigte samengekomen. Pilatus heeft zich misschien tot de menigte gewend in een poging hen om de vrijlating van Jezus te laten roepen. Hij nam dus niet het moedige standpunt in dat hij ter wille van het recht had moeten innemen door te zeggen: 'Deze Man is onschuldig. Ik zal Hem niet veroordelen.' Hij deed een beroep op zijn gewoonte om soms een gevangene vrij te laten. Misschien hoopte hij dat hij de Joodse priesters kon omzeilen en zich tot de menigte kon wenden met de vraag: 'Welke man willen jullie dat ik vrijlaat?' Misschien zou de menigte dan, ondanks de afgunst van de overpriesters jegens Jezus, met Jezus meevoelen.

2

De menigte keert zich tegen Jezus

We lezen echter dat de overpriesters zich onder de menigte begaven en de mensen overhaalden om te roepen dat Barabbas moest worden vrijgelaten en Jezus moest worden gekruisigd. Je vraagt je af hoe de overpriesters de menigte konden overhalen om dit te doen. Nog geen week daarvoor reed Jezus op een ezel Jeruzalem binnen en werd Hij door veel mensen die Hem zagen binnenkomen als de Messias uitgeroepen. Ze riepen:

De menigte die vooropliep en die volgde, riep: Hosanna, de Zoon van David! Gezegend Hij Die komt in de Naam van de Heere!
Hosanna, in de hoogste hemelen!

MATTHEÛS 21:9

Een grote menigte kwam naar buiten om Hem te begroeten en Hem eer te bewijzen. Jezus was over het algemeen populair bij de menigten. Hoe kon deze menigte bij het pretorium, buiten het huis van Pilatus, er dan zo gemakkelijk toe worden overgehaald om te roepen dat Jezus gekruisigd moest worden?

We kunnen dit waarschijnlijk op een paar manieren benaderen. De ene is dat dit een voorbeeld is van hoe wispelturig mensen kunnen zijn. Mensen voelen zich misschien tot Jezus aangetrokken wanneer de menigte tot Hem aangetrokken lijkt te zijn. Maar wanneer de menigte tegen Hem lijkt te zijn, kunnen ze zich net zo snel tegen Hem keren. Met andere woorden, mensen zijn gevoelig voor groepsdruk, of voor wat de leiders blijkbaar willen dat ze doen.

Als dit zo is, dan zouden we moeten aannemen dat degenen die Jezus op Palmzondag als de Messias uitriepen, heel oppervlakkig waren in hun toewijding. Ze sloten zich als het ware gewoon bij de optocht aan. Ze zagen de menigten aankomen, en een menigte trekt een menigte aan. Een groot aantal mensen dat helemaal niet trouw was aan Jezus, kwam dus gewoon naar buiten om naar de optocht te kijken, eraan mee te doen en de leuzen te roepen die de mensen ook maar riepen. Maar toen ze merkten dat de

autoriteiten of delen van de menigte begonnen te roepen dat Hij gekruisigd moest worden, draaide de wispelturige massa zich net zo snel om en riep wat alle anderen ook maar wilden roepen.

Zo zijn veel mensen in hun toewijding aan Jezus. Ze groeien op in een gemeente waar iedereen zegt dat hij in Jezus gelooft, en dus zeggen zij dat ze in Jezus geloven. Maar wanneer ze in een ander gezelschap terechtkomen, misschien op school of op het werk, en merken dat de mensen daar tegen Jezus zijn, dan zijn zij in dat gezelschap ook tegen Jezus. Mensen zijn erg wispelturig, tenzij ze diepgewortelde overtuigingen hebben.

Werkelijk discipelschap is natuurlijk een diepgewortelde overtuiging. Het is een totale toewijding aan Jezus. Het is een toewijding die bestand is tegen groepsdruk. Zo'n toewijding zal, als het nodig is, standhouden, zelfs wanneer iemand alleen tegenover iedereen staat, omdat die persoon er ten volle van overtuigd is dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij de Zaligmaker en de Heere is. Een ware discipel heeft zich eraan toegewijd Hem te volgen. Daarom is hij niet wispelturig en zal hij zich niet tegen Jezus keren zodra de menigte dat lijkt te doen.

Maar er zijn tegenwoordig veel mensen die zichzelf christen noemen en dat zeggen omdat ze toevallig in christelijk gezelschap verkeren. Ze bevinden zich toevallig onder christenen, en omdat ze onder christenen zijn, praten ze als christenen. Geestelijk gesproken zijn ze echter kameleons, want zodra ze in het gezelschap van niet-christenen zijn, praten ze alsof ze zelf niet-christelijk zijn. Ze doen mee met de schuine grappen en ander ongepast gedrag dat christenen zouden afkeuren. Maar wanneer ze onder mensen zijn die zulke dingen goedkeuren, doen diezelfde mensen zulke dingen ook.

We zouden kunnen aanvoeren dat de menigte bij deze gelegenheid op deze manier werd overgehaald om zich tegen Christus te keren: ze waren eigenlijk nooit erg vóór Hem geweest. Ze riepen Hem uit tot Messias toen dat populair was, en nu riepen ze dat Hij gekruisigd moest worden omdat dát populair was geworden.

Dat is één manier om deze ommekeer te verklaren, en het zou best juist kunnen zijn. Want in andere verhalen in de Schriften zien we dit soort uitingen van de wispelturigheid van de mens. In veel gevallen is het in het boek Handelingen de

wispelturigheid van de heidenen, en niet die van de Joden, die wordt beschreven. Toen Paulus bijvoorbeeld in Lystra was, verrichtte hij daar een opmerkelijke genezing. De plaatselijke heidenen dachten dat hij een god was die van de Olympus was neergedaald en wonderen verrichtte. Daarom wilden ze dierenoffers aan hem brengen alsof hij een god was. Toen hij daarvan hoorde, wees hij hen terecht en vertelde hij hun dat dit in strijd was met wat hij onderwees.

In het direct daaropvolgende vers in Handelingen lezen we:

Maar er kwamen Joden uit Antiochië en Ikonium, die de menigten overtuigden; en zij stenigden Paulus en sleepten hem de stad uit, omdat zij dachten dat hij dood was.

HANDELINGEN 14:19

Binnen twee opeenvolgende verzen lezen we dat deze mensen er nauwelijks van weerhouden konden worden offers aan Paulus te brengen en hem te aanbidden. En in het volgende vers lezen we dat ze hem stenigden en de stad uit sleepten. Zo snel veranderen mensen van gedachten wanneer de publieke opinie omslaat. Ze laten zich meevoeren door iedere nieuwe opvatting die de overhand krijgt.

We zien deze menigten dus roepen dat Jezus gekruisigd moet worden, hoewel het misschien dezelfde mensen waren die Hem zes dagen eerder, of vijf dagen eerder, als de Messias hadden uitgeroepen.

Een andere mogelijkheid is dat deze menigten die zich bij het pretorium hadden verzameld, geen willekeurige doorsnede vormden van de mensen die naar het feest waren gekomen. Misschien was het een menigte die doelbewust door de overpriesters bijeengebracht was, of misschien waren het mensen die van buiten de stad kwamen. Joden uit het hele Romeinse Rijk moesten voor dit feest naar Jeruzalem komen. Velen van hen hadden Jezus nog nooit gehoord, wisten niet wie Hij was en waren gewoon pelgrims uit een ver land die gekomen waren om aan het feest deel te nemen. Misschien bevonden ze zich daar bij het pretorium of ergens in de omgeving, zonder te weten wat er gaande was en zonder te weten wie deze Jezus was. Toen ze zagen dat er iets aan de hand was, verzamelden ze zich misschien om te zien wat er gebeurde. In hun volslagen onwetendheid lieten ze zich eenvoudig leiden door de leiders, die

zeiden: ‘Roep dat Barabbas moet worden vrijgelaten en roep dat deze man, Jezus, gekruisigd moet worden.’ In zo’n geval is het mogelijk dat de menigten maar heel weinig wisten over wie Jezus was en dat ze eenvoudig bevelen opvolgden van de leiders, die ze vertrouwden of vreesden. Daarom deden ze wat hun gezegd werd.

3

Pilatus twijfelt en wordt gewaarschuwd

Hoe dan ook, we zien dat Pilatus enigszins geïntimideerd raakt door de reactie van deze menigte. Ze roepen dat Jezus gekruisigd moet worden. Midden in dit verhaal lezen we over dit voorval met de vrouw van Pilatus. Dit hele gebeuren vond heel vroeg in de ochtend plaats. Jezus stond al om zes uur ’s ochtends voor Pilatus. Dat lezen we in het Evangelie van Johannes. Bij het aanbreken van de dag brachten de Joden Jezus naar Pilatus.

Blijkbaar was de vrouw van Pilatus net wakker geworden. Misschien was ze ’s nachts, of zelfs tijdens deze rechtszitting, uit een verontrustende droom ontwaakt. We weten niet wat de inhoud van de droom was. Het enige wat ze zegt, is dat ze vannacht in een droom veel geleden heeft vanwege deze rechtvaardige man. Ze stuurde Pilatus de volgende boodschap:

Laat je niet met hem in.

Pilatus werd in verschillende richtingen getrokken. Aan de ene kant wist hij dat Jezus onschuldig was. Dat zei hij ook. Dat op zichzelf zou Pilatus niet noodzakelijk gunstig stemmen tegenover Jezus, want van Pilatus was bekend dat hij andere onschuldige mensen had gedood. Hij hechtte niet veel waarde aan Joodse levens. Volgens Lukas 13 doodde Pilatus eens een groot aantal Galileeërs die eenvoudig offers brachten in de tempel. Blijkbaar doodde hij hen in koelen bloede. Het feit dat Jezus onschuldig was, was dus waarschijnlijk niet genoeg om Pilatus voor Jezus in te nemen en hem medelijden met Jezus te laten krijgen.

Er waren echter andere factoren. Eerder lazen we, in Mattheüs 27:14, dat de stadhouder, dat wil zeggen Pilatus, zich zeer verwonderde over Jezus’ hele houding. Er was iets aan het zien van Jezus — hoe Hij Zich gedroeg, hoe Hij Zijn aanklagers onder

ogen kwam, hoe Hij bleef zwijgen toen Hij werd geprovoceerd, enzovoort — waardoor Pilatus opmerkte dat dit geen gewone man was en onder de indruk raakte van Zijn hele houding. Dan krijgt hij natuurlijk dit briefje van zijn vrouw:

Toen hij op de rechterstoel zat, stuurde zijn vrouw hem een boodschap: Laat je toch niet in met deze Rechtvaardige, want ik heb vandaag in een droom veel om Hem geleden.

MATTHEÛS 27:19

‘Ik heb zojuist over Hem gedroomd en je kunt Hem maar beter met rust laten.’ Zulke dingen begonnen Pilatus dwars te zitten.

Er waren nog meer dingen, maar die staan niet allemaal hier in Mattheüs opgetekend. Als je bijvoorbeeld de parallelle verslagen in het Evangelie van Johannes leest, wordt daar veel meer verteld over het gesprek tussen Jezus en Pilatus. Bij één gelegenheid zeggen de menigten tegen Pilatus:

De Joden antwoordden hem: Wij hebben een wet en volgens onze wet moet Hij sterven, want Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt.

JOHANNES 19:7

We lezen in Johannes dat Pilatus zeer verontrust was toen hij hen hoorde zeggen dat Jezus de Zoon van God was, of dat Hij beweerde de Zoon van God te zijn. Het maakte hem bang. Hij ging weer naar Jezus toe en zei:

Waar kom je vandaan?

Met andere woorden: komt U hiervandaan, of komt U ergens anders vandaan? Tot dat moment had Pilatus niet eens gehoord dat Jezus beweerde de Zoon van God te zijn. Maar zodra hij het hoorde, nam hij het serieus. Het is interessant dat het hem bang maakte toen hij dat hoorde.

Veel mensen lachen gewoon wanneer ze Jezus horen beweren dat Hij de Zoon van God is. Pilatus lachte niet, want hij had Jezus al ontmoet. Hij was blijkbaar diep onder de indruk van Jezus, zozeer zelfs dat Pilatus, toen hij later hoorde dat Jezus beweerde de Zoon van God te zijn, dacht: ‘Het zou me niet verbazen als Hij dat werkelijk was.’ Daardoor ging hij naar Jezus toe om Hem daar verder naar te vragen.

Pilatus voelde werkelijk een sterke drang om Jezus vrij te laten en van deze hele zaak af te zijn. De droom van zijn vrouw heeft daar ongetwijfeld sterk toe bijgedragen, evenals de andere factoren die hem in een bepaalde richting beïnvloedden. Aan de andere kant waren er de Joodse leiders en de menigten, die om Jezus’ kruisiging riepen.

4

De dreiging van Caesar en trouw aan Christus

Het staat hier in Mattheüs niet opgetekend, maar als je de andere Evangeliën leest, ontdek je wat uiteindelijk werkelijk de druppel was die de emmer deed overlopen en Pilatus ertoe bracht aan de Joden toe te geven. Toen het erop leek dat hij Jezus zou vrijlaten en hij vastbesloten leek dat te doen, werden ze wanhopig en chanteerden ze Pilatus zelfs. Feitelijk zeiden ze:

Van toen af probeerde Pilatus Hem los te laten, maar de Joden schreeuwden: Als u Deze loslaat, bent u niet de vriend van de keizer; iedereen die zichzelf koning maakt, verzet zich tegen de keizer.

JOHANNES 19:12

De gevolgen hiervan waren Pilatus volkomen duidelijk. Caesar kon te horen krijgen dat Jezus beweerde de Koning van de Joden te zijn en Zichzelf daarmee in de plaats van Caesar stelde; Caesar beschouwde zichzelf immers als de koning van de Joden. Als Pilatus Jezus desondanks liet gaan, kon hij overkomen als iemand die sympathiseerde met een opstandeling. Misschien lieten de Joden doorschemeren dat zij ervoor zouden zorgen dat Caesar dit te horen kreeg. Als Caesar zo over Pilatus zou denken, zou dat niet goed zijn voor zijn loopbaan. We weten trouwens uit de wereldlijke geschiedenis

dat zijn loopbaan al enigszins wankel was. Een van de redenen waarom hij in die tijd in Judea zat, was kennelijk een soort disciplinaire maatregel, want de meeste Romeinen wilden geen gouverneur in Palestina zijn. Het was er te onrustig.

Daar stond Pilatus dus voor. Aan de ene kant werd hij gechanteerd met de bewering dat, als hij Jezus niet liet kruisigen, Caesar ongetwijfeld te horen zou krijgen dat Pilatus de kant had gekozen van iemand die tegen Caesar was. Dat was natuurlijk een leugen over Jezus. Jezus had Zich niet tegen Caesar uitgesproken. Toen Hij zei dat Hij de Koning van de Joden was, beweerde Hij niet de Koning van de Joden te zijn in dezelfde betekenis waarin Caesar dat beweerde.

Pilatus vroeg Jezus zelfs:

Ben je dan een koning?

Jezus zei:

Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Als Mijn Koninkrijk van deze wereld was, zouden Mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden overgeleverd zou worden, maar nu is Mijn Koninkrijk niet van hier.

JOHANNES 18:36

Dat zei Hij in Johannes, hoofdstuk 18, vers 36. Jezus was dus de Koning van de Joden, maar Hij beweerde niet hetzelfde soort koning van de Joden te zijn als Caesar beweerde te zijn. In zekere zin zou er zelfs ruimte zijn voor beide koningen. Caesar kon nog steeds de politieke heerser van het land zijn en Jezus zou de Heerser zijn van het Koninkrijk van God, dat zich in de harten van mensen bevindt.

Toch is er werkelijk ook een zekere touwtrekkerij tussen Christus en Caesar. Het is niet zozeer dat Caesars troon gevaar liep doordat Jezus zou komen en daarop zou gaan zitten. Maar wanneer Jezus de trouw van Zijn onderdanen opeist, eist Hij volledige trouw. Jezus zei:

Als iemand tot Mij komt en niet haat zijn eigen vader en moeder en vrouw en kinderen en broers en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn. En wie zijn kruis niet draagt en achter Mij aan komt, kan geen discipel van Mij zijn.

LUKAS 14:26-27

Het is duidelijk dat Jezus volledige trouw eist van hen die Zijn volgelingen zijn. En Hij zei zelfs in Lukas, hoofdstuk 14, vers 33:

Zo kan dan ieder van u die niet alles wat hij heeft, achterlaat, geen discipel van Mij zijn.

LUKAS 14:33

Dus als Jezus volledige trouw eist van hen die Hem volgen als onderdanen in Zijn Koninkrijk, en als Caesar of een andere gezagsdrager ook volledige onderwerping aan zichzelf verlangt, dan worden die mensen in twee richtingen getrokken, ongeveer zoals Pilatus. Aan de ene kant werd hij getrokken door zijn besef dat Jezus onschuldig was, en niet alleen onschuldig, maar ook indrukwekkend. Of Pilatus geloofde dat Jezus de Zoon van God was, weten we niet. Maar Jezus had een zeer positieve indruk op hem gemaakt en hij wilde de kant van Jezus kiezen. Aan de andere kant trok zijn trouw aan Rome en aan Caesar hem de andere kant op.

Er zijn veel mensen die op precies dezelfde manier in twee richtingen zijn getrokken: Christus heeft volledige trouw geëist en hun regering heeft volledige trouw geëist. Soms geeft de regering bevelen die in strijd zijn met de geboden van Christus. Wanneer dat zo is, moet iemand die Christus wil volgen zich in zulke gevallen aan Christus onderwerpen en niet aan Caesar.

5

Handen wassen en schuld aan Jezus' bloed

In dit geval koos Pilatus de verkeerde kant. Hij koos de kant van Caesar. Hem werd verteld dat Jezus een tegenstander van Caesar was. Daarom ging Pilatus ertoe over Jezus over te leveren om gekruisigd te worden, omdat hij bang was het verkeerde standpunt in te nemen en door Caesar gestraft te worden. Maar hij deed dat niet zonder protest. Als laatste protest tegen zijn eigen daad waste hij zijn handen in water en zei:

Ik ben onschuldig aan het bloed van deze Rechtvaardige. U moet maar zien.

MATTHEÛS 27:24

Zo protesteerde Pilatus tegen deze hele zaak. Maar wat hij zei, was niet waar:

Ik ben onschuldig aan Zijn bloed.

Wij zouden misschien willen dat we onschuldig konden zijn. We zouden misschien willen dat we onze verantwoordelijkheid van ons af konden schuiven. We zouden misschien willen dat we gewoon een bad konden nemen en daarmee klaar waren, onze handen konden wassen, gedoopt konden worden, een of ander ritueel met water konden ondergaan en konden zeggen: „Dat ontslaat mij van al mijn verantwoordelijkheid om de kant van Jezus te kiezen.” Nee, dat doet het niet.

Er zijn mensen die als het ware in de doop gewassen zijn, en zij denken dat dit hen vrijpleit van al hun opstand tegen God, alsof de doop hun verplichting wegneemt om Jezus Christus te volgen. Pilatus zelf waste zijn handen en dacht dat dit hem reinigde van de schuld van zijn algemene houding tegenover Christus: dat hij Christus onrechtvaardig overleverde om gekruisigd te worden. Een man die rechter is, moet doen wat juist is, anders draagt hij daarvoor de schuld. Pilatus deed wat verkeerd was, maar wilde de schuld daarvoor niet dragen. Daarom waste hij zijn handen als een symbolisch gebaar. Maar die symboliek kon zijn schuld niet wegwassen.

Het Joodse volk daarentegen zei:

Laat zijn bloed maar over ons en onze kinderen komen.

Dat verwees natuurlijk naar die generatie Joden en de daaropvolgende generatie, die inderdaad de gevolgen van hun schuld aan het vergieten van dat bloed moesten ondergaan. Jezus Zelf zei:

opdat over u al het rechtvaardige bloed zal komen dat vergoten is op de aarde, vanaf het bloed van de rechtvaardige Abel tot het bloed van Zacharia, de zoon van Berechja, die u gedood hebt tussen de tempel en het altaar. Voorwaar, Ik zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.

MATTHEÛS 23:35-36

Hier riepen ze het over hun eigen hoofd af:

Laat het bloed van Jezus maar over ons komen. Laat de schuld voor deze misdaad maar op ons rusten.

En dat gebeurde. In het jaar 70 na Christus ondergingen zij en hun kinderen verschrikkelijke gevolgen door toedoen van de Romeinen, toen God het oordeel bracht over die stad, die Jezus had gegrepen en Hem ten onrechte had gekruisigd.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 27:15
- Handelingen 3:13
- Mattheüs 21:9
- Handelingen 14:19
- Mattheüs 27:19
- Johannes 19:7
- Johannes 19:12
- Johannes 18:36

- Lukas 14:26-27
- Lukas 14:33
- Mattheüs 27:24
- Mattheüs 23:35-36

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.